

Фрашкі-2

2006 год.

Варшава. На Замкавым пляцы ў Старым горадзе ідзе канцэрт: польскія і беларускія гурты граюць у падтрымку дэмакратыі ў Беларусі перад “трэцімі выбарамі першага прэзыдэнта”. Гісторыя, якую мне распавяла Кася Камоцкая, не магла здарыцца ні сто, ні пяцьдзесят, ні дваццаць пяць, ні нават дзесяць гадоў перад тым. Сымбалічная гісторыя. Канцэрт быў бясплатны, але сама пляцоўка перад сцэнай была агароджаная. На ўваходзе ахвочыя маглі атрымаць ад арганізатараў бел-чырвона-белыя сьцягі, каб карыстацца імі падчас імпрэзы. “Уяўляеш, — распавядае Кася, — пасля канцэрту гляджу, як два палякі ўчапіліся за дрэўка і змагаюцца за адзін бел-чырвона-белы сьцяг. Адзін кажа: “Трэба вярнуць”. Другі: “Гэта мой!” “Разумеецца, сьцягі выдаваліся не назаўсёды, толькі на час канцэрту”. — “Але гэта мой, я яго САМ зрабіў!”

Празь месяц зь лішкам беларусы зь беларусамі таксама змагаліся за бел-чырвона-белы сьцяг...

За пільную Беларусь!

З сайту Litara.net, напісаў ціхар Пеця:

“Учора проста ў двары мянты заграблі пэнсіянэра Івана Палікарпавіча. Адбылося гэта так раптоўна, што небарака толькі лыпаў вачыма і мармытаў: “Я ж галасаваў за Лукашэнку...” Галасаваў то галасаваў, але нашошта казаць, што гэтая ўлада ўжо накралася, а новая толькі рвецца да кармушкі? Штрафануць дзедка за абразу Лукі, як піць даць”.

Tut.by, май фрэнд!

З форуму tut.by:

“Я 15 марта по работе общался с человеком, и он, разговаривая с коллегами, сказал, что 19-го будет вместе с сыном на площади. На площади я его не встречал, но 26 опять по работе с ним встречался. Он разговаривал с соседями по поселку:

— А мы хотели на помощь твоему сыну подъехать... а 24-го он был на площади?

— Да, всю ночь!

— Били кого?

— Да! Крепко вломили! Всех забрали...

Я собрался посочувствовать человеку, дать совет как передачу собрать...

— За...ли эти оппозиционеры! Сын всю неделю в усилении сидит, не видит ни семьи, ни детей!..”

Пра дасканаласьць-до

arshanski.livejournal.com:

“У ЦУМе каля прылаўка дзядок павучае маладую прадавачку:

— Я ў Японіі доўга працаваў: там да пакупкі пакецік выдаюць бясплатна.

Прадавачка, ніякавата пасьміхаючыся:

— У нас пакуль што ўсё платна.

Дзед:

— Вядома! Японія чатыры тысячы гадоў ішла да дасканаласьці, а мы толькі пятнаццаць...

Бабка, якая стаіць за ім у чарзе:

— Дзесяць!”

Самая мілая фрашка пра Плошчу

glupstva.livejournal.com:

“Здаецца, стаіш ты на майдане. Сэрца калоціцца. Змаганьне ідзе. А сэксу ўсё роўна хочацца”.

Дуда над Горадам М

Мы п'ем з прыяцелем Андрэем партвэйн і слухаем шатляндзкую дуду — валынку. Менск-2006. Сьнег сышоў. У цэнтры Менску, асабліва на праспэктце, цудоўны сьвяточны бардак. Мужыкі-фанаты ствараюць уражаньне, нібыта “ў нашае мястэчка” прыехаў цырк шапіто: свабодныя, адвясныя, добразычлівыя.

Калі хто ня ведае, дык Менск — гэта ўзорна чысты правільны горад. Напрыклад, стомленыя ад гораў бруду ўкраінцы і расейцы радуюцца чысьціні Менску. Але некаторыя злыбныя ўкраінцы і расейцы мне казалі, што жаданьне менчука кінуць недапалак у сьметніцу — гэта адзнака падпарадкаваньня сьвядомасьці грамадзянаў аўтарытарнаму рэжыму ☺. Зразумела, чыста ў Менску было і перад аўтарытарным рэжымам. Але што праўда, за часам ППРБ Менск ператварыўся ня проста ў чысты, але ў стэрыльны горад — у простым і пераносным сэнсе.

І вось мы назіраем, як амонаўцы разгублена перагукуюцца праз рацыі і сочаць за імправізаваным канцэртам, які ладзяць суайчыньнікі Ірвіна Ўэлша і спадкаемцы Янкі Купалы акурат побач з “Цэнтральным”. Зусім нядаўна — 25 сакавіка — спадкаемцы з кветкамі, балёнікамі і сьцяжкамі ў руках акуратна выціскаліся і расьсейваліся, затрымліваліся і адпраўляліся ў бліжэйшы пастарунак ці далей — на Акрэсьціна. Зрэшты, калі беларусы проста дазволілі б сабе згуртавацца ды засьпя-

ваць песьню “без дазволу”, атрымалі б усё роўна — за “парушэньне грамадзкага парадку”. І так будзе адразу, як шатляндцы пакінуць Менск.

Я слухаю шатляндзкую дуду і згадваю, як калісьці ў 1990-х цэнтар Менску поўніўся фарбамі жыцця. Вось белы кот, які ў пераходзе “самастойна” грае на клявішах. Вось малады трансвэстыт па мянушцы Мадонна, які на рагу праспэкту ладзіць комік-шоў. Вось вулічны гітарыст, які на замову можа сыграць перадапошнюю песьню з трэцяга альбому “Led Zeppe-lin”... А вось два байцы “кулька” (Інстытут культуры): адзін з балалайкай, а другі з гармонікам. Сьпяваюць “Воплі Відаплясава” і Сукачова: “Я палюблю тибя, Масква...” Я кідаю хлапцам купюру сярэдніх памераў і кажу: “Яшчэ раз пачую пра Маскву — п@зды дам”. Наступнага разу, як бачаць мяне ў пераходзе, адразу пачынаюць сьпяваць “Песьняроў” ці “N.R.M.”.

Але да 2006-га ў цэнтры Менску сталася стэрыльна чыста. Ані кулькоўцаў, ані панкаў, ані мэталістаў. Скінгэдаў паганялі антыфа, а антыфа паганялі мянты... Але мы з маімі сябрамі шукаем і штараз знаходзім закуткі паралельнай прасторы. Яны зьяўляюцца заўжды. І юнакі з гітарамі, і новыя рок-клубы, і паўпадпольныя спэтаклі, кватэрныя канцэрты, прэзэнтацыі на лясных палянах і проста ў электрычках...

У 2006 годзе я глядзеў на шатляндцаў у цэнтры Менску і спрабаваў зразумець, што

робіцца ў галовах амонаўцаў, якія кожнага беларуса забралі б за дзясятую частку той добраі, непрымусовай і п'янаватай весялосьці, якая панавала ў "гасьцей сталіцы". А пасля мне зрабілася проста добра, бо я зразумеў, што "нашы ў горадзе". І я кінуў купюру на піва маладым вулічным музыкам, якія ткі наважыліся сьпяваць па-беларуску ў пераходзе пад пляцам Незалежнасьці.

P. S. І хоць зьнешне дэкарацыі грамадзкага жыцьця не зьмяніліся, я адчуў зьмены ў сабе і людзях, якіх выпадкова сустрэў у рэальнасьці ды by_сеціве. Я зразумеў, што прыйшла новая сытуацыя. І час новых фрашак 😊.